

SIMON BECKETT

HUZURSUZ
ÖLÜLER

BİR DAVID HUNTER ROMANI
5. KİTAP

Çeviren
Begüm Berkman

Hilary'ye...

1

Yüzde altmışın üzerinde sudan oluşan insan bedeni, doğası gereği su üzerinde kalmaz. Sadece ciğerinde hava olduğu sürece süzülecek, ardından yavaş yavaş dibe batacaktır. Su çok soğuk ya da çok derinse orada kalıp belki de yıllar sürececek, yavaş ve karanlık bir çözünmeye maruz kalacaktır.

Ancak su, bakterilerin beslenip çoğalmasına uygun bir sıcaklıktaysa beden de çürümeye devam edecektir. Bağırsaklarda gaz birikecek, bedenin batmazlığını artırarak onu yeniden su yüzeyine çıkaracaktır.

Ve ölümler gerçekten de yeniden yükselecektir.

Suda yüzüstü asılı kalmış, uzuvları aşağıya sarkmış beden suyun ya yüzeyinde ya da yüzeyin hemen altında süzülerek sürüklenecektir. Zamanla, rahmin amniyotik karanlığındaki oluşum sürecinin dehşet verici şekilde terse dönmesiyle nihayetinde parçalanacaktır. Önce uzuvların uçları: parmaklar, eller ve ayaklar. Ardından kollar ile bacaklar ve son olarak da baş, geriye sadece gövde kalana dek birer birer kopup gideceklerdir. Geride kalan bozunum gazları da sızarak bedeni terk ettiğinde gövde yavaşça, ikinci ve son defa batacaktır.

Ancak su aynı zamanda başka bir dönüşüme de sebep olabilir. Yumuşak dokular çözünürken subkutan yağları da parçalanmaya başlayarak bir zamanların kanlı canlı insan bedenini kalın, yağlı bir tabakayla kaplar. Adiposir denen ya da daha renkli bir isim arayanların “mezar mumu” olarak bildiği bu donuk madde, bu kadar korkunç olmayan başka bir adla da anılır.

Sabun.

Pis, beyaz kefenine sarınıp sarmalanan doku ve iç organlar,

beden son, yapayalnız yolculuğuna süzülürken korunup saklanırlar.

Tabii şans onları bir kez daha gün ışığına çıkarmadığı sürece...

Kafatası genç bir kadına aitti; cinsiyeti, daha ince yapısından anlaşılıyordu. Alın kemiği geniş ve pürüzsüzdü, herhangi bir kaş çıkıntısı yoktu ve kulak girintisinin altındaki mastoid çıkıntısı bir erkeğin olamayacak kadar narindi. Elbette bu gibi ayrıntılar belirleyici sayılmazdı ama birlikte ele alındığında şüpheye yer bırakmıyordu. Yetişkin dişlerinin tamamı ölüm vaktine dek kırılmıştı ki bu da on iki yaşını geçtiğini, ancak çok da büyük olmadığını gösteriyordu; zira iki azıdişi ve bir üst kesici dişi muhtemelen ölüm sonrasında düştüğünden eksik olsa da geri kalan dişler pek aşınmamıştı. İskeletin geri kalanının anlattığı hikâyeyi, ergenliğinin sonlarına erişmeden öldüğünü doğruluyordu.

Ölüm nedeni yeterince açıktı. Kafatasının arkasında, iki buçuk santim uzunluğunda ve onun yarısı genişliğinde pürüzlü bir delik, oksipital kemiğin neredeyse tam ortasına yerleşmişti. İyileşme belirtisi yoktu ve yaranın kenarları parça parça olmuştu; bu, yaralanma ânında kemiğin canlı olduğu varsayımını doğruyordu. Hasar ölüm sonrasında, kemik kuru ve kırılanken meydana gelmiş olsaydı durum farklı olurdu. Kafatasını elime ilk aldığımda, içinden neredeyse melodik bir tıngırtı duyup şaşırmışım. Başta, genç maktulü her ne öldürdüyse o nesnenin etkisiyle beyin çukuruna itilmiş kemik parçaları olduğunu sanmışım. Ancak ses daha geniş bir şeye ait gibiydi ve sağlam geliyordu. Röntgenler de tahminlerimi doğruladı; kızın kafatasının içinde ince ve simetrik bir cisim vardı.

Bir ok başı.

Kafatasının kaç yaşında olduğunu ya da rüzgârlı Northumberland kırlığında ne zamandır yattığını kesin olarak söylemek imkânsızdı. Kesin olan tek şey, kızın beş yüz yıldan fazladır, yani ok gövdesinin unufak olmasına ve kemiğin koyu karamel

rengine bürünmesine yetecek kadar uzun süredir ölü olduğuydu. Onunla ilgili hiçbir şey öğrenilemezdi; ne kim olduğu ne de neden öldüğü. Kızın ya arkasına döndürüldüğü ya da kaçmakta olduğu anlaşılabilirdiğinden, bu cinayeti her kim işlediyse adaletin yerini bulduğuna inanmak istiyordum. Ancak bunu bilmek de mümkün değildi.

Kafatasını ince kâğıda özenle sarıp kutusuna koyduğum sırada içindeki ok başı hafif bir darbeye tıngırdadı. Üniversitenin antropoloji bölümündeki diğer tarihi iskeletler gibi bu da lisans öğrencilerinin eğitiminde kullanılıyordu; şok etkisi yaratamayacak kadar antikalaşmış, kasvetli, tuhaf bir biblo. Ben alışkındım –Tanrı biliyor ya, daha beterlerini görmüştüm– ama bu istisnai *memento mori** belki maktulün gençliğinden belki de ölüm şekline dolaylı bana hep bilhassa dokunaklı geliyordu. Her kim olursa olsun, bir zamanlar birilerinin kıızıydı. Şimdi, yüzyıllar sonra, isimsiz kızıdan geriye kalan ne varsa laboratuvarında bir karton kutuda saklanıyordu.

Kutuyu çelik dolaba, diğerlerinin yanına kaldırdım. Tutulmuş boynumu ovarak ofise geçip bilgisayarımı açtım. Sistem yüklenirken o her zamanki Pavlovvari beklenti içime doğdu. Her zamanki gibi, yerini hayal kırıklığı aldı. Karşıma yalnızca akademik yaşantının önemsiz gündelik uğraşları çıktı; öğrencilerin soruları, meslektaşlarımın notları ve spam filtrelerinden kaçmayı başarmış rasgele çağrılar. O kadar.

Aylardır böyleydi.

E-postalardan biri, antropolojinin yeni bölüm başkanı Profesör Harris'tendi ve bana sekreterinden randevu almamı hatırlatıyordu. Nazikçe ifade ettiği üzere, *Pozisyonumla ilgili seçenekleri gözden geçirmek için*. Bunu okuduğumda içim cız ettiyse de sürpriz sayılmazdı. Ancak bu, gelecek haftanın meselesiydi. Bilgisayarımı kapayıp laboratuvar önlüğümü astım ve ceketimi giydim. Koridorda yanımdan bir lisansüstü öğrencisi geçti.

* (Lat.) "Öleceğini/ölmen gerektiğini unutma". Ölümü çağrıştıran, ölümlülüğü anımsatan nesnelere, özellikle de kafatasları için kullanılır. –çn

“İyi geceler, Dr. Hunter. İyi tatiller,” dedi.

“Sağ ol, Jamila, sana da iyi tatiller.”

Uzun resmî tatili düşününce moralim daha da bozuldu. Aptallık edip tatili birkaç arkadaşımın onları Cotswolds'taki evinde geçirmeyi kabul etmiştim. Bu birkaç hafta önceydi; endişelenmemi gerektirmeyecek kadar ileriye dönük bir vaat gibi görünmüştü ancak şimdi pek, hatta hiç neşeli değildim; zira orada tanımadığım bir sürü başka misafir de olacaktı.

Artık çok geç. Arabamın kilidini açtım, otopark bariyerinin kalkması için kartımı okuyucudan geçirdim. Üniversiteye her gün arabayla gelmenin, metroya binmek yerine Londra trafiğiyle cebelleşmenin ve yoğun trafik ücreti ödemenin aptalca olduğunu biliyordum ama alışkanlıklardan vazgeçmek zordu. Polis bilrişisi olarak, bir ceset bulunduğunda ülkenin çeşitli bölgelerine, sıklıkla da acilen çağırılmaya alışmışım. Çabucak yola çıkabilmek için arabayı almam mantıklıydı ancak bu, gayriresmî olarak kara listeye alınmamdan önceydi. Artık işe arabayla gitmek gerekli bir rutinden çok hüs-nükuruntu gibi görünür olmuştu.

Yol üstünde, bir eve misafirlğe giderken insanın götürmesi gerektiğini hatırladığım ıvır zıvrık almak için bir süpermarkette durdum. Sabah yola çıkacağımdan o gece için de yiyecek bir şeyler almalıydım ve hevesizce rafları dolandım. Son birkaç gündür müphem bir keyifsizliğe kapılmışım ama bunu can sıkıntısına ve miskinliğe bağlıyordum. Hazır yemek bölümünde dolandığımı fark edince kendime zihinsel bir tokat çakıp reyondan uzaklaştım.

Bu yıl bahar gecikmişti; kış rüzgârları ve yağmur nisanın ortasına dek sarkmıştı. Bulutlu gökyüzü günleri uzatmak konusunda işe yarıyor sayılmazdı ve binamın önündeki yola ulaştığımda hava çoktan kararmaya başlamıştı. Bir park yeri buldum ve alışveriş torbalarını daireme çıkardım. Daire, üst kattaki diğer daireyle ortak kullanılan küçük antresiyle büyük bir Viktoryen evin zemin katıydı. Binaya yaklaşırken tulumlu bir adamın ana kapıyla uğraştığını gördüm.

Beni neşeyle, “İyi akşamlar, amirim,” diyerek selamladı. Elin-

de bir planya vardı ve ayağının dibindeki çantanın içinden çeşitli aletler fırlamıştı.

“Neler oluyor?” Kilidin çevresindeki ham keresteyi ve yere saçılmış ahşap rendelerini süzdüm.

“Burada mı yaşıyorsunuz? Birileri kapıyı zorlamış. Komşunuz arayıp tamir etmemiz için bizi çağırdı.” Kapının kenarındaki talaşı üfledi ve planyayı yeniden üzerine yerleştirdi. “Bu mahallede kapınızı kilitlemeyi ihmal etmemelisiniz.”

Alet çantasının üzerinden geçip komşumla konuşmaya gittim. Kadın üst kattaki dairede yalnızca birkaç haftadır yaşıyordu; anladığım kadarıyla bir turizm şirketinde çalışan, gözcü bir Rus’tu ve havadan sudan tuhaf diyaloglar dışında hiç konuşmamıştık. Kadın beni kapıdan içeri davet etmedi.

“Eve geldiğimde kapı kırılmıştı,” dedi. Başını sinirle sallarken miskli bir parfüm dalgası yaydı. “Herhalde içeri girmeye çalışan bir keş falandı. Ne bulurlarsa çalışıyorlar.”

Yüksek kirali bir mahallede değildik ama herhangi bir yere kıyasla daha fazla uyuşturucu sorunu olduğu da söylenemezdi. “Ön kapı açık mıydı?”

Kendi dairemi kontrol etmiştim ama kapı sağlamdı. İçeri zorla girmeye çalışıldığına dair bir belirti yoktu. Komşum başını iki yana sallarken koyu, gür saçları da yanlara savruldu. “Hayır, yalnızca kırılmıştı. Pislik korkmuş ya da pes etmiş olmalı.”

“Polisi aradınız mı?”

“Polis mi?” Küçümsercesine *hıhladı*. “Evet, aradım ama onların umurunda değil ki. Parmak izi alıyor, omuz silkiyor ve gidiyorlar. Yeni kilit taktırmak en iyisi. Bu sefer daha sağlam olmandan.”

Bunu, eski kilidin zayıflığı benim kabahatimmiş gibi manidar bir tonlamayla söylemişti. Yeniden aşağıya indiğimde çilingir de toparlanıyordu.

“Tamamdır, amirim. Yeni bir kat boya gerekebilir; zımparalanmış ahşap yağmur yağdığına şişmesin diye.” İki takım anahtarı uzatıp kaşlarını kaldırdı. “Pekâlâ, faturayı kim istiyor?”

Üst kata, komşumun kapısına baktım. Hâlâ kapalıydı. İç geçirdim. "Çek kabul ediyor musunuz?"

Çilingir gittikten sonra bir faraş alıp koridordaki talaşı süpürmeye koyuldum. Sarmal bir ahşap rendesi köşeye sıkışmıştı. Onu da süpürmek için eğildiğim zaman elimi siyah-beyaz karoların üzerinde görünce baş döndürücü bir *déjà vu* yaşadım. *Koridorda uzanmışım, karnuma saplı bıçağın iğrenç şekilde dışarıya uzanan sapı, damalı zemine yayılan kan...*

O kadar berraktı ki soluğum kesildi. Ayağa kalktım, kendimi derin nefesler almaya zorlarken kalbim deli gibi atıyordu. Ancak o an çoktan silinmeye başlamıştı. Ön kapıyı açıp serin gece havasını içime çektim. *Tanrı aşkına, bu da nereden çıktı böyle?* Saldırıyla ilgili anılarım zihnimde yeniden canlanmayalı çok olmuştu ve bu seferki beklenmedikti. Saldırımı artık nadiren düşünüyordum. Olanları ardımda bırakmak için elimden geleni yapmıştım ve her ne kadar fiziksel izleri kaldıysa da psikolojik yaralarımın iyileştiğini sanıyordum.

Belli ki iyileşmemişti.

Toparlanıp talaşı çöpe döktüm ve daireme döndüm. Tanıdık mekân sabah terk ettiğim gibiydi: mutfağı ve arkada özel bahçesi olan, yeterli boyuttaki salon ve içinde kendi hâlinde mobilyalar. Yaşamak için mükemmel bir yerdi fakat zihnimde canlanan anının tazeliğiyle, bu mekâna dair mutlu hatıralarımın çok az olduğunu fark ettim. İşe arabayla gitmem gibi, beni burada tutan şey de alışkanlıklardı.

Belki de bir değişimin zamanı gelmişti.

Bitkinlikle alışveriş poşetlerini boşalttım ve buzdolabından bir bira aldım. Bir rutine takılı kaldığım gerçektir. Ve değişim, ben istesem de istemesem de gelecekti. Bir üniversitede çalışsam da işlerimin çoğunu polis bilirkişiliğinden alıyordum. Patologların inceleyemeyeceği kadar çürümüş ya da çözünmüş insan kalıntıları bulunduğu adli antropolog olarak beni çağırıyorlardı. Fazlasıyla uzmanlık gerektiren bu alanda, maktulün kimliğinin tespiti ve ölüm zamanı ile şekline dair olabildiğince veri çıkarıl-

ması konusunda polise yardım edenlerin çoğu benim gibi serbest çalışanlardı. Ben de aşırı korkunç detaylarına dek ölümle sıkı bir bağ kurmuş; kemiklerin, bozulma ve çürümenin dilinden anlar olmuştum. Pek çok insanın standartlarına göre bu, korkunç bir meslekti ve benim de başa çıkmakta zorlandığım zamanlar olmuştu. Yıllar önce eşimi ve kızımı bir araba kazasında kaybetmiştim; hayatları, kazadan çizik dahi almadan kurtulan sarhoş bir sürücü tarafından bir anda söndürüldü. Bu olayın etkisinden çıkamayarak işimi bırakmış ve esas mesleğim olan pratisyen hekimliğe dönmüş, ölümler yerine yaşayanların sıkıntılarıyla ilgilenmeye başlamışım. Eski hayatımla ilgili her şeyden ve beraberinde canlanan anılardan kaçmak için kendimi küçük bir Norfolk kasabasına hapsetmişim.

Ancak bu teşebbüsüm de kısa sürmüştü. Ölümün gerçekliği ve sonuçları beni yine de bulmuştu ve daha sevgimi bile kabullenememişken, sevdiğim başka birini kaybetmenin kıyasına gelmişim. Kimliğimden kaçamazdım. Öyle ya da böyle benim uğraşım, başarılı olduğum iş buydu.

En azından bir zamanlar. Geçen sonbaharda Dartmoor'da vahşi bir soruşturmaya dahil olmuştum. Soruşturmanın sonuna geldiğimizde emniyetten iki polis ölmüş ve üst rütbeli bir memur istifaya zorlanmıştı. Sorumlusu ben olmasam da ardından kopan skandalı farkında olmadan körüklemişim. Sorun çıkarları da kimse sevmez. Hele ki polisler.

Böylece, bilirkişilik işleri bir anda kesildi.

Kaçınılmaz olarak bu olay üniversitede de yankı buldu. Teknik olarak, kadrolu değil, sadece süresiz sözleşmeli bir öğretim görevlisiydim. Bu sayede polis bilirkişiliğine özgürce devam edebiliyordum ve bölümüm de benim başarılarımdan istifade ediyordu. Ancak gündemden düşmeyen cinayet soruşturmalarında çalışan bir üniversite görevlisi ile ülkedeki bütün polis teşkilatlarınınca *persona non grata** ilan edilmiş bir üniversite görevlisi arasında dağlar kadar fark vardı. Sözleşmemin sona ermesine yalnızca

* (Lat.) İstenmeyen kişi. -çn

birkaç hafta kalmıştı ve yeni antropoloji bölüm başkanı, işe yaramayan kimseyi bölümde barındırmayacağını belli etmişti.

Beni öyle gördüğü de belliydi.

İç geçirerek kendimi koltuğa bıraktım ve biramdan bir yudum aldım. Hafta sonu bir ev partisine gitmeyi hiç istemiyordum ama Jason ve Anja eski dostlarımdı. Jason'la tıp fakültesinden beri arkadaştık ve karımla onun partilerinden birinde tanışmıştım. Kara ve kızımız Alice'in ölümünün ardından Londra'yı terk ettiğimde diğer her şey gibi onunla arkadaşlığımızı da ihmal etmiştim ve geri geldiğimde de telafi etmeye pek fırsat bulamamıştım.

Ancak Jason, skandal Dartmoor soruşturmasının haberlerinde ismini gördükten sonra, Noel'den hemen önce benimle iletişime geçmişti. O günden beri birkaç kez buluşmuştuk ve ilişkimizde beklediğim gibi bir tuhaflıkla karşılaşmayınca içim rahatlamıştı. Görüşmediğimiz sürede yeni bir eve taşınmışlardı; yani en azından eski evlerinin canlandırabileceği buruk anılarıyla yüzleşmek durumunda kalmayacaktım. Artık Belsize Park bölgesinde, dudak uçuklatacak kadar pahalı bir evleri ve Cotswolds'ta da ikinci daireleri vardı.

Parti için de oraya gidecektim. İşin içinde bir bitiyeniği olduğunu ancak daveti kabul ettikten sonra öğrendim.

Jason, "Birkaç kişi daha çağırıyoruz," demişti. "Anja'nın, tanışmanı istediği biri var. Kadın bir ceza avukatı, yani pek çok ortak noktanız çıkacaktır. Polis işleri falan. Ayrıca bekâr. Yani, aslında boşanmış ama ikisi aynı şey."

"Mesele bu mu? Bana birilerini mi ayarlamaya çalışıyorsunuz?"

Abartılı bir sabırla, "Ben değil, Anja çalışıyor," diye açıkladı. "Hadi ama, çekici bir kadınla tanışmak seni öldürmez ya? Anlaşırsanız, ne güzel. Anlaşamazsanız da ne zararı olur? Sadece gel ve neler olacağını gör."

Sonunda kabul etmiştim. Jason ve Anja'nın iyi niyetli olduğunu biliyordum ve ajandamın sosyal etkinliklerle dolup taşıdığı söylenemezdi. Ancak şu an resmî tatilimi yabancılarla geçirmek

berbat bir fikir gibi görünüyordu. *Artık çok geç. En azından keyfini çıkarmaya bak.*

Yorgunlukla ayağa kalktım ve kendime yemek hazırlamaya başladım. Telefon çaldığında, partiye katılacağımdan emin olmak için Jason'ın aradığını sandım. Aklımdan bir son dakika bahanesi uydurmak geçti ancak sonra arayanın kimliğinin gizli olduğunu gördüm. Pazarlamacıların aradığını düşünerek açmıyordum ki eski alışkanlıklarım devreye girdi ve ahizeyi kaldırdım.

“Dr. Hunter’la mı görüşüyorum?”

Konuşan bir erkekti ve sesi tele-pazarlama için fazla yaşlıydı. “Evet, siz kimsiniz?”

“Ben Essex Polis Teşkilatı’ndan Dedektif Bob Lundy.” Sesi telesişsizdi, neredeyse yavaş konuşuyordu; aksanı güney nehir bölgesinden çok kuzeyliydi. Lancashire, diye düşündüm. “Yanlış bir zamanda mı aradım?”

“Hayır, hayır, müsaitim.” Yemek düşüncesi aklımdan tamamen uçtu, biramı bıraktım.

“Hafta sonu sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim fakat isminizi Norfolk’taki Başkomiser Dedektif Andy Mackenzie’den aldım. Bir süre önce kendisiyle bir cinayet soruşturmasında çalışmıştınız, değil mi?”

Emin değilmiş gibi sormuştu fakat ben Mackenzie’yi gayet iyi hatırlıyordum. Ailemi kaybettikten sonra dahil olduğum ilk vakaydı ve tam da o günleri düşünürken adamın ismini duymak tuhaf şekilde yerinde olmuştu. O zamanlar dedektifti ve kolay bir ilişkimiz olduğu söylenemezdi. Bu, ondan çok benim kabahatimken şimdi beni referans göstermesine müteşekkirdim.

Fazla umutlanmamaya çalışarak, “Doğru,” dedim. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Mersea Adası kıyısının birkaç kilometre yukarısındaki Saltmere Körfezi’nde bir ceset görüldüğüne dair duyum aldık. Bu gece pek bir şey yapamayız ama yarın şafaktan hemen sonra sular çekilecek. Nerede karaya vurduğunu tahmin ediyoruz, yani

hava aydınlanır aydınlanmaz arama-kurtarma çalışmalarına başlayacağız. Biliyorum, çok ani bir çağrı olacak ama yarın sabah bizimle buluşabilir misiniz?”

Jason ve Anja'nın partisi aklımdan geçtiyse de yalnızca bir anlığıydı. Anlayışla karşılayacaklarına emindim. “Arama-kurtarma sırasında orada olmamı mı istiyorsunuz?”

Daha önce de suda ölümler üzerinde çalışmışım ama normalde sadece ceset çıkarıldıktan sonra çağrılırdım. Adli antropologlara genellikle iskeletsel kalıntılar olduğunda ya da beden aşırı çürümüşse ihtiyaç duyulurdu. Söz konusu maktul yakın zamanda boğulduysa, beden nispeten iyi durumdayken benim yapabileceğim pek bir şey olmazdı. Üstelik bu, suda süzülen bir çöp poşeti ya da giysi yığınının kaynaklı ilk yanlış alarm da olmazdı.

“Yetişebilirsiniz, evet,” dedi Lundy. “Hafta sonu yatla çıkmış bir grup, cesedi bu akşamüstü görmüş. Önce güverteye almayı düşünmüşler ama yaklaşıp da kokuyu duyunca vazgeçmişler.”

Bu fena sayılmazdı. Cesedin kokmaya başlaması, çürümeye işaretledi. Çekiştirip tekneye çıkarmaları muhtemelen daha fazla hasara neden olurdu ve her ne kadar ölüm sonrası yaralanmaları öncekilerden ayırmak mümkün olsa da bundan tamamen kaçınmak en iyisiydi.

Odada kâğıt kalem arayarak, “Kim olabileceğine dair fikriniz var mı?” diye sordum.

Lundy, “Altı hafta kadar önce bölge sakinlerinden bir adam kaybolmuştu,” dedi ve dikkatim dağınkı olmasa, tereddüdünden daha fazla sonuç çıkarabilirdim. “O olabileceğine ihtimal veriyoruz.”

“Altı hafta, cesedin fark edilmeden körfezde sürüklenmesi için uzun bir süre.”

Yatçıların kokuyu almasına şaşmamalıydı. İnsan cesetlerinin haftalar, hatta aylar boyunca su yüzeyinde kalması duyulmadık şey değildi ama bu genellikle derin sularda ya da açıkdenizlerde olurdu. Bedenin günde iki defa çekilen sular nedeniyle apaçık

karaya vuracağı bir körfezdeyse daha önce fark edilmesini beklendim.

“Bu körfezde durum farklı,” dedi Lundy. “Son dönemde pek tekne çıkmıyor ve halice bağlanan bir dolu dere ile tuz bataklığı var. Ceset haftalardır suda sürükleniyor olabilir.”

Kalemi yazar hâle getirmek için not defterime sürterek karadım. “Peki, adamın ortadan kaybolmasında şüpheli bir şeyler var mıydı?”

Bir tereddüt daha oldu. “Olaya başkalarının dahil olduğunu düşünmemiz için bir sebep yok.”

Dedektifin ihtiyatını fark ederek elimdeki kalemi indirdim. Kimseden şüphelenmiyorlarsa geriye sadece doğal nedenler, kaza ya da intihar seçenekleri kalıyordu fakat Lundy’nin ilk ikisini eler gibi bir tavrı vardı. Yine de bu, ketumluğunu açıklamıyordu.

“Bu vakayla ilgili hassas bir durum mu var?”

“Tam olarak *hassas* denemez.” Lundy sanki kelimelerini dikkatle seçerek konuşuyordu. “Sadece maktulün tahmin ettiğimiz kişi olup olmadığını doğrulamak konusunda baskı altındayız diyelim. Yarın daha detaylı anlatırım. Ekiplerimizle eski bir istiridye dalyanında toplanacağız ama bulmanız zor olabilir. Yol tarifini size e-postayla göndereceğim fakat yola erken çıkmanız gerekebilir. Uydu navigasyon sistemleri o civarda pek işe yaramıyor.”

Telefonu kapadıktan sonra boşluğa bakarak oturdum. Bu vakanın, dedektifin telefonda anlatmak istemediği bir boyutu olduğu belliydi fakat ne olabileceğini hayal edemiyordum. İntiharları incelikle ele almak gerekirdi; özellikle de maktulün ailesiyle muhatap olurken. Ancak polis memurları nadiren bu kadar çekingen davranırdı.

Pekâlâ, öyle ya da böyle, yakında öğrenecektim. Arama kurtarma çalışmalarında bulunmamı neden istediklerini de. Cesedin haftalardır körfezde sürüklendiği konusunda haklı çıksalar bile polis bir bedeni sudan çıkarmak için genellikle adli antropo-

loglara ihtiyaç duymazdı. Ceset morga girmeden vakaya dahil olmayı beklemezdim.

Ancak tartışacak durumda değildim. Uzun zamandır karşıma çıkan ilk bilirkişilik işiydi ve bunun, emniyetin bana karşı resmî tavrının yumuşadığına işaret ettiğini umuyordum. *Tanrım, lütfen.* Aniden Jason ve Anja'nın yemekli partisi bile gözüme o kadar kötü görünmedi. Cotswolds'a giderken yolu uzatmış olacaktım ama arama kurtarma çalışmaları da tüm gün sürmezdi ya... Biraz geciksem bile Jason ve Anja hoş karşılardı.

Aylardır olmadığım kadar neşeli hissederek eşyalarımı toplamaya başladım.

2

Ertesi sabah yola çıktığımda hava henüz karanlıktı. O saatte bile trafik vardı; kamyonların ve erkenden yola koyulmuş banliyö sakinlerinin farları yollarda yılan gibi kıvrılarak ilerliyordu. Ancak Londra'dan çıkıp doğuya yöneldiğimde sayıları azaldı. Kısa süre sonra, aydınlatılmamış yollara çıktım ve kalabalık banliyöler geride kalırken yıldızlar da parlaklaştı. Navigasyon sisteminin yumuşak ışığı sıcaklık yanılması yaratsa da sabahın o erken saatinde kaloriferi açmam gerekti. Uzun, soğuk bir kış geçirmiştik ve takvim ne derse desin, vadedilmiş bahar hâlâ bilimsel bir detaydan ibaretti.

Uyuşuk ve ağırlı uyanmıştım. Önceki gece bir biradan fazlasını içmiş olsam hâlimi hafif bir akşamdan kalmalığa yorabilirdim. Ancak beni bekleyen gün, başka herhangi bir şey için endişelenemeyeceğim kadar kafamı meşgul ediyordu. Sıcak bir duş ve çabuk bir kahvaltının ardından biraz daha toparlandım.

Sabahın erken saatlerinde yollar huzur doluydu. Denizle sıklıkla kaybedilen aralıksız bir savaş hâlinde, deniz seviyesindeki düzlüklere kurulu kasabaları ve kırlarıyla Essex'in tuz bataklıkları Londra'dan çok uzak değildi. Ancak güneydoğu kıyısının bu şeridine aşına değildim ve Lundy bana gönderdiği yol tarifinde erkenden yola çıkmamı bir kez daha tembihlemişti. Aşırı temkinli davrandığını düşünmüştüm ancak internette Saltmere Körfezi'nin haritalarına baktığımda, dedektifin bahsettiği "bir dolu" dere ile tuz bataklığının bulunduğu bölgeye Backwaters dendiğini ve körfezin kanatlarından birini saran gelgit kanalları ve hendekleriyle bir labirent olduğunu gördüm. Uydu fotoğraflarında atardamara bağlanan kılcal damarları andırıyorlardı ve pek çoğuna yalnızca tekneyle ulaşılabilirdi. Sular çekilip

bölge kuruyarak çorak bir gelgit düzlüğüne dönüştüğünde bile araçla girilemiyordu. Benim güzergâhım bölgenin kenarından dolandığı hâlde yollar dar ve dolambaçlıydı.

Ufukta gün aydınlanmaya devam ederken navigasyonun ışıltısı donuklaştı. Bir yanda, irili ufaklı yapılarının karaltıları ve parlak ışıklarıyla Canvey Adası rafinerileri vardı. Artık yoldan daha fazla araba geçiyordu ama bir yanyola saptığımda trafik yeniden seyrelti. Bir süre sonra yine yalnız başıma kasvetli bir şafağa doğru yol almaya başladım.

Çok zaman geçmeden navigasyonu kapayıp tamamen Lundy'nin tarifine göre ilerlemeye başladım. Dört bir yanımda alıç çalılılarıyla lekelenmiş, nadiren bir ev ya da ahırın görüldüğü arazi çarşaf gibi dümdüz uzanıyordu. Dedektifin tarifi beni körfezin en iç kısmında kalan, Cruickhaven denen küçük, iç karartıcı bir kasabadan geçirdi. Kaba sıvalı bungalovların ve taş kulübe-lerin yanından geçtim; kirli gövdeli trolcü ve balıkçı teknelerinin çamurda yan yatmış hâlde, suların yükselip kendilerine nezaket ve varoluş amacı bahşetmesini beklediği bir limana ulaştım.

Arkamda bıraktığıma üzülmediğim, sevimsiz bir kasabaydı. Yol, körfez kıyısından devam ediyordu ve asfalt yer yer yükselen sularla ya da vuran dalgalarla aşınmıştı. Görünüşe göre de yeni olmuştu. Yine sellerle dolu kötü bir kışkı ardımızda bırakmıştık ama ben Londra'da kendi dertlerime dalmışken kıyıları vuran fırtınaların haberlerine pek dikkat edememişim. Ancak yolun kara tarafına dek ulaşan yosunlara bakılırsa burada fırtınaları göz ardı etmek zor olmuş olmalıydı. Küresel ısınma, sonuçlarına bu kadar maruz kalıyorken, akademik bir tartışmadan çok daha fazlasını ifade ediyordu.

Yolu körfezin ağzına doğru takip ediyordum ve suların çekilmesiyle geriye yalnızca küçük su havuzları ve derecikleriyle alacalanmış, çamurlu bir düzlük kalmıştı. Bir dönüşü kaçırıp kaçırmadığımdan endişelenmeye başlamıştım ki önümdeki kıyı şeridinde bir dizi alçak bina gördüm. Dışarıda park hâlinde çeşitli polis araçları vardı ve herhangi bir şüpheye düşecek olsaydım

da biraz daha ileride üzerinde *Saltmere İstiridyeleri* yazan ahşap tabela doğru yerde olduğumu gösteriyordu.

Kapının yanında bekleyen polis memuru telsiziyle konuştuğundan sonra beni içeri aldı. Metruk istiridyeye barakalarının arkasında asfaltın unufak olduğu kısımdaki diğer arabaların ve bir polis karavanının yanına park ettim. Yolculuktan tutulmuş hâlde arabadan indiğimde arabanın sıcağının üzerine sabah soğuğu, canlandırıcı duş etkisi yarattı. Hava, çürümüş yosun ve açıkta kalan deniz yatağının tuzlu, toprağımsı kokusunun yanında martıların kederli haykırışlarını taşıyordu. Derin bir nefes alarak gelgit manzarasına baktım. Suyu çekilmiş körfez, bir dev gelmiş de koca bir avuç toprağı söküp alarak geriye sadece kapalı gölcüklerle dolu, çamurlu bir arazi bırakmış gibi görünüyordu. Bütün manzarada ayın yüzeyini andıran bir çirkinlik vardı ama sular çoktan geri gelmeye başlamıştı; kıvrılarak ilerleyen ve körfezin dibine yer etmiş kanalları dolduran derecikleri görebiliyordum.

Polis ya da sahil güvenlik helikopterinin ritmik patırtısıyla birlikte rüzgâr da değişti. Uzakta bir benek hâlinde suyun üzerinde ileri geri dolaştığını seçebildim. Körfezde tepeden görsel arama yapabilmek için gün ışığından ve alçalmış sulardan olabildiğince faydalanılıyor olmalıydı. Suda süzülen bir beden genelde kızılötesiyle yerinin belirlenmesini sağlayacak ısıyı yaymazdı ve havadan tespiti de zordu; özellikle de yüzeyin hemen altında olduğunda. Sular yükselip de cesedi yeniden açığa sürüklemeyen önce çok vakitleri olmayacaktı.

O zaman dalıp gideceğine bir şeyler yap. Karavandaki bir kadın memur, Dedektif Lundy'nin rıhtım tarafında olduğunu söyledi. Kepenkli istiridyeye barakalarının kenarından dolaşıp ön tarafa geçtim. Beton bir gemi kızığının tepesindeki römorkun üzerinde, borumsu gövdesiyle polis teşkilatının sert tabanlı şişme botu duruyordu ve arama çalışmalarının neden buradan yürütüldüğünü anladım; gemi kızığı, rıhtımın hemen önündeki çamurlu bölgede yer etmiş derin bir kanala dek uzanıyordu. Sular kabardığında ilk burası dolacak ve körfezin tamamen suyla dolmasını

beklemelerine gerek kalmadan bot suya indirilebilecekti. Su henüz yeterince yükselmemişti ama yüzeydeki girdap ve anaforlara bakılırsa çok beklemek gerekmecekti.

Bir grup kadın ve erkek botun yanında durmuş, ellerinde buharı tüten plastik bardaklarla, kısık sesle konuşuyorlardı. Birkaçı, neredeyse paramiliter görünümlü kıyafetler giymişti; hantal can yeleklerinin altındaki lacivert pantolon ve gömleklerine bakılırsa deniz birimindendiler ancak diğerleri sade giyimliydi.

“Dedektif Lundy’yi arıyorum,” dedim.

İçlerinden biri bana dönüp, “Ben oluyorum,” dedi. “Siz de Dr. Hunter’sınız, değil mi?”

İnsanların nasıl göründüklerini seslerinden çıkarmak zordur ancak Lundy tam sesinin adamıydı. Ellilerinin başlarında ve yağ bağlamış, ihtiyarlayan bir güreşçinin bedenine sahipti; biçimsizdi fakat kasları ve cüssesi hâlâ yerli yerindeydi. Fırça gibi bıyıkları ona dostane bir denizaygırı havası katıyordu ve metal çerçevesi gözlüğünün ardındaki yuvarlak yüzü aynı anda hem neşeli hem mahzun görünmeyi başarıyordu.

Elimi sıkarak, “Erkencisiniz. Burayı kolay bulabildiniz mi?” dedi.

“Yol tarifinize minnettarım,” diye itiraf ettim. “Navigasyon konusunda haklıymışsınız.”

“Buraya boşu boşuna Backwaters* demiyorlar. Hadi, gelin, size bir bardak çay alalım.”

Karavana döneğimizi sanırken Lundy beni harap beton boyunca yönlendirip arabasına, sahibi kadar dayanıklı görünen fakat yıpranmış Vauxhall’ın yanına götürdü. Bagajı açıp büyük bir termos çıkardı ve iki plastik bardağa sıcak çay doldurdu.

“Emin olun, karavandakinden çok daha iyi,” diyerek termosun kapağını kapadı. “Tabii şeker kullanmıyorsanız. Ben tatlıya biraz düşkünümdür.”

Kullanmıyordum ama her halükârda sorun değildi. Ayrıca

* (İng.) Issız, ihmal edilmiş, ücra bölge. -çn

vakayla ilgili daha fazla bilgi edinmek istiyordum. Sıcak çayıma üfleyerek, “Çalışmalardan bir şey çıktı mı?” diye sordum.

“Henüz çıkmadı ama helikopter şafaktan beri çalışıyor. Kıdemli Soruşturma Memuru Başkomiser Dedektif Pam Clarke, patoloğa birlikte yolda ama onlar gelmeden cesedi bulursak çıkarma iznimiz var.”

Ben de onların nerede olduğunu merak etmiştim. Kıdemli soruşturma memuru ve patoloğlar karada bulunan cesetlerin olduğu yere intikal ederdi çünkü bedenın bulunduğu yer suç mahalli sayılırdı ve ona göre davranılması gerekirdi. Ancak bu, su söz konusu olduğunda her zaman uygulanamayabilirdi; zira ceset gelgitlerin ve akıntuların insafına kalırdı. Bu gibi durumlarda öncelik, bedeni olabildiğince çabuk çıkarmak olurdu.

“Cesedin nerede olabileceğine dair tahminleriniz olduğunu söylemiştiniz.”

“Öyle sanıyoruz. Dün akşamüstü beş civarında körfezde görülmüş. Buraya getirttiğimiz gelgit uzmanı, o saatte deniz çekildiğinden, süzölen bir bedeni de yavaşça sürüklemiş olabileceğini söyledi. Denize ulaştıysa boşa uğraşıyoruz demektir fakat ondan önce karaya vurduğuna inanıyoruz. Bakın, şurayı görüyor musunuz?”

Kalın parmağıyla körfezin ağzını, bir mil kadar açığı işaret etti. Çamurlu su yatağından alçak, kahverengi tepeler gibi yükselen bir dizi uzun tümsek gördüm.

“Höyükler,” diye devam etti Lundy. “Körfez boyunca uzanan kum yığınları. Kıyının daha ilerisine sahil koruma inşa ettiklerinden beri bu bölge kumla dolup taşıyor. Adamlar akıntıları bozdukları için artık aşağıya sürüklenen kumlar olduğu gibi bizim kapımıza yığılıyor. O kadar sığlaştı ki artık sular kabardığında bile yalnızca küçük tekneler girip çıkabiliyor, yani cesedin de geçememe ihtimali yüksek.”

Uzaktaki kum tepelerine dikkatle baktım. “Cesedi çıkarmak için planınız nedir?”

Sanırım ben burada devreye girecek; ceset parçalanmaya yüz

tutacak kadar bozulduysa kalıntıları en iyi nasıl ele alabilecekleri konusunda yol gösterecektim. Yardımına neden katıyetle ihtiyaç duyduklarını hâlâ anlamıyordum fakat başka neden çağrılmış olabileceğimi de bilemiyordum. Lundy buharı tüten çayına dikkatle üfledi.

“Nerede olduğunu öğrenene dek beklememiz gerekecek. Höyüklerdeyse kablo bağlayıp helikoptere çekemeyiz. Kumullar, üzerine çıkılamayacak kadar yumuşak ve oraya birilerini indirsek saplanıp kalabilirler. Bot en iyi seçeneğimiz; yani bekleyip gelgit sürüklemeyen önce ona ulaşmayı dilemek durumundayız.” Bana bakıp sırttı. “Umarım lastik çizmelerinizi getirmişsinizdir.”

Daha iyisini yapıp tulum çizmemi getirmiştim, zira sudaki çalışmaların neye benzediğini tecrübelerimden biliyordum. Gördüğüm kadarıyla bu seferki pek çoğundan beter olacaktı. “Maktulün kimliğine dair bir fikriniz olduğunu söylemişsiniz, değil mi?”

Lundy çayından hüpürtülü bir yudum aldı ve bıyığını hafifçe kuruladı. “Evet, doğru. Bölge sakinlerinden, bir ay önce kayıp olduğu bildirilen otuz bir yaşındaki Leo Villiers. Babası Sör Stephen Villiers, belki biliyorsunuzdur?”

Sorar gibi konuşmuştu ama bu isim bana hiçbir anlam ifade etmiyordu. Başımı iki yana salladım. “Hiç duymadım.”

“Aslında buralarda iyi bilinen bir ailedir. Şuradaki araziye görüyor musunuz?” Körfezin diğer ucunu işaret etti. Durduğumuz yerden az çok yüksekte görünüyordu ve tuz bataklıklarıyla su kanalları yerine, koyu çit hatlarıyla belirgin şekilde ayrılmış tarlalar vardı. “Orası Villiersların arazisi. En azından bir kısmı. Bu tarafta da toprakların çoğu onlara ait. Çiftçilikle uğraşıyorlar fakat Sör Stephen her işe el atmış vaziyette. Kaya petrolü, imalat... Bu istiridyeye barakaları da ona ait. On yıl kadar önce dalyanı satın aldı ama altı ay sonra kapadı, herkesi işten çıkardı.”

“Pek iyi karşılanmamıştır herhalde.” Lundy’nin telefonda bahsettiği baskının kaynağını anlar gibi oldum.

“Sandığınız kadar kötü değil. Dalyanı marinaya çevirmeyi

planlıyor. Körfezdeki kanalların diplerini temizlemekten, bir otel yapmaktan ve bütün bölgeyi dönüştürmekten bahsediyor. Bütün bunlar yüzlerce kişilik yerel istihdam anlamına geldiğinden, istiridye barakalarının kapanmasının acısını azalttı. Ancak çevreciler çok karşı çıkıyorlar. Eh, planlama tartışmaları sürerken Sör Stephen da burayı böylece bıraktı. Hem bekleme lüksü var hem de siyasi anlamda oyunun sonunda kazanacak kadar nüfuzlu.”

Böyle insanlar genellikle öyle olurdu zaten. Suların yeniden yükselmek üzere olduğu körfezin çamurlu tabanına baktım. “Oğlunun bununla bağlantısı ne?”

“Yok. En azından, doğrudan. Leo Villiers, ailenin yüzkarası sayılır. Tek çocuk ve annesi o henüz küçükken öldü. Kendini özel askerî okuldan attırmayı başardı, son yılında da üniversite-
deki subay hazırlık eğitim teşkilatından çıktı. Buna rağmen babası onu Kraliyet Askeri Akademisi’ne kabul ettirmeyi başardı ama oğlan onu da bitirmedi. Hiçbir resmî açıklama yok, yani babası örtbas etmek için bağlantılarını kullanmış gibi görünüyor. Bundan sonra da oğlan skandaldan skandala koştu. Annesinden kalan miras fonu sayesinde çalışmasına gerek kalmıyordu ve başını belaya sokmaktan hoşlanır bir hâli vardı. Hayta yakışıklıydı da; konu kızlar olunca kümese dalan tilkiye dönüşüyordu ama ilişkiler konusunda beceriksizdi. Birkaç kere nişan attı ve alkollü araç kullanmaktan tutun da ağır saldırıya dek her türlü belaya bulaştı. Babası, Villiers adının üzerine titrer; bu yüzden aile avukatları hiç boş kalmıyordu. Ancak Sör Stephen’ın bile örtbas edemeyeceği şeyler vardı.” Lundy bana endişeli bir bakış attı. “Tabii bütün bunlar aramızda kalacak.”

Gülümsememeye çalıştım. “Tek kelime etmem.”

Tatminkâr bir şekilde başını salladı. “Her neyse, uzun lafın kısası, oğlan bir süreliğine sakinleşmiş gibiydi. Babası da öyle düşünmüş olmalı çünkü oğlunu siyasete yönlendirmeye çalıştı. Buradan milletvekili çıkması konuşuluyordu; yerel basında röportajlar, her zamanki medyatik saçmalıklar. Sonra aniden hepsi

kesiliverdi. Parti yerel yönetimi milletvekilliğine başkasını aday gösterdi ve Leo Villiers göz önünden kayboldu. Nedenini hâlâ öğrenemedik.”

“O dönemde mi kayıplara karıştı?”

Lundy başını iki yana salladı. “Hayır, ikisi arasında biraz zaman var. Ancak o dönemde başka biri kayboldu. Yine bölge sakinlerinden, oğlanın ilişkide olduğu bir kadın.”

Bütün hikâyeyi yanlış değerlendirdiğimi anladım. Mesele sadece kayıp bir adamı bulmak değildi ve Lundy’nin ketumluğu da nüfuzlu bir babayı memnun etme çabasından kaynaklanmıyordu. Leo Villiers’in kurban olduğunu varsaymıştım ama değildi.

O, şüpheliydi.

Lundy etrafta kimsecikler olmadığı hâlde sesini alçaltarak, “Bunlar tamamen gizli bilgiler,” dedi. “Bugünkü durumla doğrudan alakası yok ama yine de olayların arka planını bilerseniz iyi olur.”

“Kadını Leo Villiers’in öldürdüğünü mü düşünüyorsunuz?”

Dedektif omzunu silkti. “Kadının cesedini bulamadığımız için hiçbir şeyi kanıtlayamadık. Ancak tek gerçek şüphelimiz oydu. Kadın, iki-üç yıl önce evlenip Londra’dan buraya taşınmış bir fotoğrafçıydı. Emma Derby; böyle bir yerde karşılaşmayı düşünmeyeceğiniz türden çekici, büyüleyici bir kadın. Villiers siyasete atılır gibi olunca kadını önce seçim kampanyası fotoğraflarını çekmek üzere tuttu, sonra evinin iç tasarımını ona yaptırdı. Anlaşılan, sadece bununla da kalmamış çünkü hem kâhya hem de bahçıvan, Derby’nin tarifine uyan yarı çıplak bir kadını Villiers’in yatak odasında gördüklerini söylüyorlar.”

Lundy dudaklarını hoşnutsuzlukla birbirine bastırarak ceplerini yokladı ve bir kutu mide ilacı çıkardı. Blisterden iki tablet çıkarıp ağzına attı.

Tabletleri çiğneyerek, “Ancak görünen o ki araları bozulmuş,” diye devam etti. “Kadının, ortadan kaybolmadan kısa süre önce şık bir siyasi etkinlikte adamla ilgili atıp tuttuğunu ve ona, ‘Götü kalkık puşt,’ dediğini duyan birkaç şahidimiz var.”

“Villiers’ı sorguladınız mı?”

“Pek faydası olmadı. Kadının sırnaştığını ama kendisinin onu geri çevirdiğini söyleyerek ilişkiyi reddetti. Eski defterlerini göz önünde bulundurunca, üstelik de kadının kaybolduğu gün başka yerde olduğunu kanıtlayamadığını düşününce buna inanmak zor. Buralardan uzakta olduğunu söyledi ama ne nereye gittiğini açıkladı ne de herhangi bir kanıt sundu. Bir şeyleri gizlediği belliydi ama aile avukatlarının önümüze çıkarmadığı engel kalmadı. Ona en ufak şüpheyle bile bakarsak kötü muamele davası açmakla tehdit ettiler ve ortada ceset ya da kanıt olmadığından yapabileceğimiz bir şey yoktu. Emma Derby’nin kocasıyla yaşadığı evin civarını araştırdık ama çoğunlukla yaya olarak ulaşamayacak tuz bataklıkları ve gelgit düzlüğünden oluşuyor. Cesetten kurtulmak için çok uygun; araması işkence gibi bir bölge, yani oralarda herhangi bir şey bulmamız mucize olurdu. Sonra da Leo Villiers bizzat ortadan kayboldu. İşte, hikâye böyle.”

Önceki gece telefonda bana söylediklerini hatırladım. “Kaybolmasında şüpheli bir durum olmadığını söylemişsiniz ama onun gibi biri mutlaka düşmanlar edinmiştir. Mesela, Emma Derby’nin kocası onlardan biri olamaz mı?”

“Ah, onu gayet etraflıca araştırdık. Doğrusu, biraz uyumsuz bir ikili. Adam, kadından hayli yaşlıydı ve Emma Derby, Villiers’la takılmaya başlamadan önce de evliliklerinde sorunları olduğu sır değildi. Ancak karısı sırra kadem bastığında adam ülke dışında, karısının sevgilisi kaybolduğunda da İskoçya’daymış. İkisi için de şahitleri var.” Lundy dudaklarını büktü. “Villiers’in düşmanları olduğu konusunda haklısınız ve oğlanın arkasından oldukça az insanın gözyaşı dökeceğini söyleyebilirim. Ancak söz konusu düşmanların olaya dahil olduğuna işaret edecek ya da herhangi bir şüphe uyandıracak hiçbir şey yok. Villiers kaybolmadan kısa süre önce, bahçıvanının evin bahçesine gizlice girmiş birilerini kovaladığına dair ihbar aldık ama girenler muhtemelen buraların ergenleriydi.”

İstiridye barakalarının ötesinde, yükselen suların altında kay-

bolmaya yüz tutmuş körfez tabanına baktım. “Yani Villiers’in intihar ettiğini mi düşünüyorsunuz?”

Dedektifin telefondaki ketumluğu nedeniyle, elimizde kazadan daha öte bir şeyler olduğuna inanmıştım. Lundy omuz silkti. “Villiers çok baskı altındaydı ve gençliğinde en az bir başarısız intihar girişiminde bulunduğunu biliyoruz. Sör Stephen’in avukatları, oğlunun tıbbi kayıtlarına erişimimizi engelliyor fakat Villiers’in tanıdıklarının sözlü beyanlarına göre açıkça bir depresyon geçmişi olmuş. Ayrıca bir de not vardı.”

“Bir intihar notu mu?”

Lundy kederlendi. “Resmî olarak öyle demiyoruz. Sör Stephen, kimsenin oğlunun intihar ettiğini düşünmesini istemediğinden dikkatli olmamız gerekiyor. Ayrıca not, Leo’nun çöp kutusunda bulundu, yani ya bir taslaktı ya da Leo notu bırakmaktan vazgeçti. Ancak hayatından nefret ettiğini, böyle yaşamaya devam edemeyeceğini kendi elyazısıyla yazmıştı. Notu bulan kâhya da Villiers’in pompalı tüfeğini bulamadıklarını söyledi. Mowbry ve Oğulları’nın el yapımı tüfeklerinden. Onları duymuş muydunuz?”

Başımı hayır dercesine salladım: Ben tüfek üreticilerinden çok, tüfeklerin yarattığı sonuçlara aşınaydım.

“İsmarlama tüfek konusunda meşhur Purdeylerle aynı ayar-dalar. Öyle şeylerden hoşlananlar için çok güzel bir işçilik çıkarıyorlar ve olağanüstü pahalılar. Villiers’in babası onu oğluna on sekizinci doğum gününde almış. Herhalde benim evimin ederi kadar para vermiştir.”

Daha ucuz bir silah da onun kadar ölümcül olurdu. Ancak Lundy’nin önceden detaya girmemek konusundaki ihtiyatını anlamaya başlamıştım. Herhangi bir ailenin intiharla baş etmesi bile çok zorken konu cinayet şüphelisi bir adam olduğunda ebeveynlerin kabullenmesi iki kat zor olurdu; Stephen Villiers’in inkâr hâlinde olmasına şaşmamak gerekirdi. Onu başkalarından ayırırsa, bu inkârını dayatmasını sağlayacak paraya ve güce sahip olmasıydı.

Körfezden oğlunun bedeni çıkarsa bunu devam ettirmesi güçleşebilirdi.

Helikopterin nokta gibi silueti hâlâ havadaydı ancak rüzgâr sesini bizden uzaklara taşıyordu artık. Sanki artık hareket etmiyordu.

“Peki, sudakinin Emma Derby’nin değil de Villiers’ın cesedi olduğu sonucuna nereden vardınız?” diye sordum. Sürüklenen bedeni gören yatçıların cesede bakıp da cinsiyetini çıkarabileceklerinden şüpheliydim.

“Çünkü kadın yedi ay önce kayboldu,” dedi Lundy. Bedeninin bunca zaman sonra birdenbire ortaya çıkması pek olası değil.”

Haklıydı. Her ne kadar bir ceset başlangıçta göğsündeki bütün hava boşaldıktan sonra dibe batsa da çürümeden kaynaklı oluşan gazlar onu yükseltecek kadar birikirse yeniden yüzeye çıkabilirdi. Bu durumda, sıcaklığa ve diğer koşullara bağlı olarak haftalarca suda sürüklenebilirdi. Ancak yedi ay çok uzundu, özellikle de körfezlerin görece sığ suları düşünüldüğünde. Gelgitler, deniz leşçilleri ve aç kuşlar bir araya gelip yedi aydan çok daha kısa sürede cesedin işini bitirirlerdi.

Yine de bu vakada aklıma yatmayan bir şeyler vardı. Lundy’nin anlattıklarını etraflıca düşünüp parçaları birleştirmeye çalıştım. “Yani Leo Villiers, Emma Derby’nin sırta kadem basmasından altı ay sonra ortadan kayboldu, öyle mi?”

“Evet, aşağı yukarı. Gerçi tam zamanını bilmiyoruz. Birilerinin onunla iletişime geçmesi ile kaybolduğunun bildirilmesi arasında iki haftalık bir boşluk var ama emin olduğumuz bir şey var ki...”

Rıhtım tarafından gelen bir ısıklıkla dedektifin sözü yarıda kaldı. Deniz biriminden bir adam istirdiye barakalarının arkasından çıktı ve başparmağını kaldırarak işaret verip geri döndü.

Lundy bardağındaki son çay damlalarını silkeledi. “İslenme hazır mısınız, Dr. Hunter?” dedi ve bardağı termosun tepesine taktı. “Anlaşılan, helikopter bir şeyler buldu.”